

Cartes | Dani Badia | Actualitzat el 01/06/2017 a les 23:19

El llegat de l'Emili Vicente

"Patia per tot i per tots. Era capaç de tornar-te una trucada de telèfon i demanar-te perdó perquè no te l'havia pogut agafar en el seu moment. L'Emili era un alquimista de l'amistat. Puc dir sense por a equivocar-me que no conec ningú que pugui parlar malament d'ell"

Emili Vicente | Arxiu

Últimament ens trobàvem sovint a l'INEF de Lleida i al Camp d'Esports, segurament dues de les instal·lacions esportives que més el seduïen i on havia invertit més temps. "Ep noi, com va tot?" era la seva salutació que ara em martelleja la memòria barrejada amb el seu mig somriure tímid, generós i cordial, com era ell.

Al seu estimat INEF (27 anys de docència, tal com va destacar l'emocionat director, Alfredo Joven, durant l'homenatge que li van fer) jo hi porto el meu fill Dani a natació cada divendres al vespre i allí coincidíem perquè ell hi anava a aquelles hores a entrenar els seus fills Joan i Toni, mai tip del futbol i menys per aplicar els seus coneixements als qui més estimava, juntament amb la seva dona Antònia, amb qui últimament podia tornar a festejar a la seva ciutat, la Seu d'Urgell, per la distància marcada pels estudis dels fills a Lleida i perquè ell tornava a sentir-se entrenador a l'Andorra.

Aquesta última temporada també coincidíem cada dues setmanes, quan les seves ocupacions li permetien, a la zona de les cabines de ràdio del Camp d'Esports, quan feia de comentarista en les transmissions radiofòniques dels partits del Lleida Esportiu amb el company Íñigo Blanco.

En sabia tant! I no en presumia, sempre prudent i positiu, mai oportunista i derrotista. Jo l'escoltava secretament des de la cabina del costat, seduït per uns coneixements explicats amb un to mai alterat. Veu baixa segurament per no ofendre.

Perquè l'Emili era un líder sense proposar-s'ho. Sense estridències. I això també el feia gran. Tenir ascendent sobre tantes persones, sense crits ni mals gestos. Reconec que jo no en vaig saber aprendre d'ell, tot i que estic segur que ell tampoc s'ho proposava això d'alliçonar ningú.

Només ens portàvem tres anys d'edat i, per aquest motiu, vam poder compartir moltes vivències esportives. Vaig poder viure amb ell el seu debut amb el primer equip de la UE Lleida, però també la decepció que va experimentar quan Mané li va dir que no comptava amb ell per jugar a Segona A.

En les dues cares de la moneda la seva reacció sempre estava plena de naturalitat i acceptació, tot i que vull creure que dins del seu cos hi havia un volcà controlat.

Ni una crítica, cap retret, tot i el que l'estiràvem els periodistes. Ho recordes Sergi Tor?

Migcampista abnegat i generós. Jugava i treballava. I amb galons, guanyats amb mèrit. Sempre el primer en les proves físiques.

Al CF Balaguer també vam coincidir en una de les millors èpoques de l'equip de la Noguera, tot i la decepció que encara no hem paït de l'Horadada. Quants cops vam recordar aquell frustrat ascens a Segona B. Ara el plorarem amb els amics i companys Quini, Jose Gil, Juanjo Tenorio, Goyo, Charly Viladegut...

Al cap dels anys, amb més arrugues i més camí professional recorregut, vam retrobar-nos a la UE Lleida, però ja en la seva etapa com a entrenador, en què vaig descobrir en el seu caràcter un punt d'esperit de superació dissimulat que em va sorprendre i també la seva fixació en donar molta importància als petits detalls.

L'amic Carles Viladegut li va obrir la porta i ja ningú va gosar discutir els seus coneixements, tot i que els més crítics sempre van exagerar la seva falta de caràcter per ser un guanyador a les banquetes. Ell que mai va tenir un representant que el sabés vendre ni defensar!

L'Emili patia per tot i per tots. Era capaç de tornar-te una trucada de telèfon i demanar-te perdó perquè no te l'havia pogut agafar en el seu moment. Et donava mil explicacions que tu no li demanaves. Així era l'Emili.

Recordo els primers temps a la banqueta del Lleida, en què era capaç d'anar i venir de la Seu d'Urgell en cotxe diàriament. I jo que pensava: com s'ho fa aquest coi d'home per suportar aquest ritme de vida? Per això, el dijous fatídic, quan el Jordi Esteve em va trucar per donar-me la mala notícia, el primer que vaig pensar va ser en un maleït accident de cotxe. Però no, va ser sobre una bicicleta. Una afició que compartia amb l'Antònia, com tantes altres, i que més d'un cop el va empènyer a escapar-se a veure una etapa del Tour que passés a prop dels seus estimats Pirineus.

Així era l'Emili. Prometo que no he exagerat gens, encara que ho sembli en l'entorn que ens movem ara. L'Emili era un alquimista de l'amistat. Puc dir sense por a equivocar-me que no conec ningú que pugui parlar malament d'ell. I aquest és un llegat que està a l'abast de molt pocs.